

[Arns Larsen.]

ordentlig meget, men vi skulle også gerne have noget at have sympatien i, sådan at vi virkelig kunne få dette forslag igennem.

Genudlejningsforhøjelserne må naturligvis efter min opfattelse væk; socialistisk folkeparti og socialdemokratiet stillede jo sammen ændringsforslag om, at disse genudlejningsforhøjelser ikke skulle gennemføres, men de blev nedstemt, og ved tredje behandling stemte såvel socialistisk folkeparti som socialdemokratiet imod lovforslaget.

Til fru Hanne Reintofts forslag vil jeg sige, at i spørgsmålet om genudlejningsforhøjelserne har vi en helt klar stillingtagen, og dér er vi selvfølgelig enige med forslagsstilleren. Tanken om at gøre lejelovens bestemmelser ufravigelige er vi også indforstået med. Tanken om at vælte skatteforhøjelserne over på husejerne er vi i og for sig også indforstået med; vi vil gerne i udvalget gøre forsøg på at komme videre med de problemer, som her er rejst.

Der er et andet problem, som jeg mener er ret væsentligt, og som man måske skulle tage op i denne forbindelse; det er de unges placering på boligmarkedet, hvor mange unge jo er henvist til at leje enkeltværelser, og hvor de groft udnyttes. Jeg har en rapport fra en undersøgelse i Slagelse, hvor unge har sat sig for at undersøge, hvad enkeltværelser egentlig koster, og af hvor ringe standard de er, og det er ganske rystende at få oplyst, hvor groft unge bliver udnyttet på boligmarkedet i dag. Her burde være en langt, langt bedre beskyttelse af de unge, når de er ude på boligmarkedet for at skaffe sig et værelse.

Ja, endnu en gang har vi altså i dag en lang boligdebat; der flyder mange ord fra denne talerstol, og det hjælper ikke ret meget. Forhåbentlig går det snart op for befolkningen, at der skal en anden, en bedre, en ny politik til; og at den regering, som vi i øjeblikket har, det flertal, som altså regerer, ikke er i stand til at løse boligproblemet på en socialt forstandig måde. Derfor må der et andet flertal til, der må en ny politik til, ellers vil vi fortsat køre i denne asociale skure.

Sigsgaard: Socialdemokratiets forslag er de mest omfattende, og lad mig derfor vende mig til dem her i starten.

Jeg opfatter det sådan, at socialdemokratiet egentlig her spiller rollen som den angrende synder. Partiet indrømmer nu, at boligforliget var noget slemt skidt, og at det virker usocialt, men det er jo lidt sent. Under det såkaldte arbejderflertal nærmest tryglede og bad mange af os socialdemokratiet om dog at opgave det forlig og i stedet for lægge boligpolitikken helt om til gavn for lejerne og de mindrebedemlede parcelhusejere. Men socialdemokratiet stod dengang urokkelig fast på det boligforlig, som vælgerne jo havde underkendt; der skulle føres borgerlig boligpolitik også under det såkaldte arbejderflertal. Først nu i opposition ændrer socialdemokratiet holdning og undsiger boligforliget, og nu kan jo også alle se, at det boligforlig, hvis velsignelser alle de gamle partier udbasunerede i 1966, kun har forværret boligproblemet.

Forligspartierne sagde, at forliget ville nedbringe huslejen i nybyggeriet; jeg er ked af, at jeg må minde om det, men det sagde man faktisk. Men hvordan er det gået? Den lejlighed, der i 1966 kostede 800-900 kr. om måneden, koster i dag over 1.400 kr., mange nye boliger i hovedstadsområdet koster i dag mere i leje, end hundrede tusinder af mennesker i det hele taget tjener. Det, der skete ved forliget, var, at huslejen blev sat op, og at hele stigningen på den ene eller den anden måde tilfaldt ejerne. Med andre ord: de gamle partier tog over 5 milliarder kr. fra lejerne og forærede dem til ejerne. Man tog altså fra de dårligere stillede og gav til de bedre stillede, og det var socialdemokratiet med til; jeg kan godt forstå, at de ikke så gerne vil høre om det. Kan de undskyldes med, og kan forligspartierne i det hele taget undskyldes med, at de troede på, at lejen i nybyggeriet så ville falde, sådan som de sagde? Selv om de troede på det, kan det ikke undskylde, at de forærede lejernes penge til ejerne. Men de har nu nok heller ikke troet på lejefald i nybyggeriet, selv om de sagde det.

Mange af os, der stemte imod boligforliget, påpegede gang på gang, at det ville få præcis de virkninger, som alle nu kan se, men de gamle partier afviste os, kaldte os usaglige, kaldte os demagogiske. Regeringens eget boligpolitiske målsætningsudvalg sagde — som vi sagde — i deres redegørelse